

Република Србија
УПРАВНИ СУД
26 У. 17490/13
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., против туженог Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, Зајечарски управни округ, чији је правни следбеник Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре РС, ради поништаја решења бр. 361-351-43/2010-06/5 од 28.08.2013. године, са заинтересованим лицем Б.Б., из ... Улица ..., у предмету грађевинском, након закључене усмене јавне расправе дана 15.03.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, Зајечарски управни округ бр. 361-351-43/2010-06/5 од 28.08.2013. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске упаве Смедерево – Одељења за урбанизам, изградњу и комуналне делатности – Одсек за изградњу број 351-120/2010-08 од 30.07.2013. године, којим је заинтересованом лицу издато решење о грађевинској дозволи за реконструкцију, доградњу, надградњу и пренамену стамбеног објекта у стамбено – пословни на катастарској парцели бр. ... КО ... у ул. ... број ... у ..., под условима одређеним диспозитивом тог решења.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа тужилац истиче да је Управни суд пресудама 2 У. 475/11 и 6 У. 3071/12 уважио наводе тужбе и поништио решења Министарства грађевинарства и урбанизма, Зајечарски управни округ и предмете вратио надлежном органу на поновно одлучивање али да новим оспореним решењем није поштована ни пресуда Управног суда нити је првостепени орган када је по трећи пут издао решење о грађевинској дозволи заинтересованом лицу од 30.07.2013. године, поштовао одлуке Управног суда и решење Министарства као другостепеног органа. У разлозима

првостепеног решења, орган управе, злоупотребљавајући по ко зна који пут непостојећи термин тоталне реконструкције, признаје да је објекат изграђен као нов и тиме потврђује тврдњу тужиоца коју је износио и у првој жалби Министарству, да под окриљем реконструкције се зида нови објекат на безусловној парцели, која нема површину 6 ари плаца и 15 м до улице а не помиње се ни да је изграђено 16 станова уместо 4 стана и 5 пословних једница. Такође се о разлозима првостепеног решења наводи да је инвеститор обарањем грађевинске дозволе, доведен у положај да трпи огромну материјалну штету због заустављања радова, чиме је нанешена штета и на суседном објекту а административно је, одлуком суда, доведена у ситуацију да се предметни објекат сматра порушеним и да се надлежном органу налаже поступак за издавање грађевинске дозволе за нови објекат, што је противно Генералном плану града Смедерева, тиме и противно Закону о планирању и изградњи, односно, доведен је у ситуацију за коју не постоји решење, која се не може померити из „пат – позиције”. Такође, тужилац наводи да је у образложењу првостепеног решења наведено да је даљим инсистирањем на поновном одлучивању о грађевинској дозволи предметног објекта као новог, а не реконструисаног са доградњом, инвеститор је и даље у положају да трпи материјалну штету а угрожава се јавни интерес због немогућности спровођења оваквог поступка и могућег надокнађивања настале штете. Тужилац истиче да је на то решење о грађевинској дозволи поднео жалбу Министарству и да је у њој указао на непоштовање пресуде Управног суда и решења Министарства којим је поништена у претходном поступку грађевинска дозвола. У речи на усменој јавној расправи, тужилац је остао у свему при наводима изнетим у тужби и предложио да Управни суд својом пресудом реши овај спор и то тако да се тужба уважи, и поништи решење Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, Зајечарски управни округ број 361-351-43/2010-06/5 од 28.08.2013. године, да се поништи решење о грађевинској дозволи број 351-120/2010-05 од 30.07.2013. године и да се обавезе надлежни орган да о свом трошку изврши уклањање укупне штете која је тужиоцу причињена градњом на основу незаконите грађевинске дозволе.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд одржао је усмену расправу дана 15.03.2016. године у присуству тужиоца и законског заступника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима, а у вези са чланом 34. став 2. истог закона.

Законски заступник заинтересованог лица, В.В., је у одговору на тужбу и у речи на усменој расправи истакла да је извођење припремних радова на локацији започето пре правоснажности грађевинске дозволе, на основу локацијске дозволе, да је објекат изграђен и уселин, да је стари објекат пре реконструкције било неопходно због статичке стабилности порушити, ванредним инспекцијским надзором од 26.08.2010. године је констатовано да је објекат порушен и да се на наведеној локацији изводе радови на подрумској етажи, а порушен је заправо помоћни објекат који је неупотребљив и дворишни део предметног објекта и уклоњен је кров објекта, а започети су радови на обезбеђењу суседног објекта под бетонирањем темеља и обезбеђењем зида на синору и крова тог објекта, а у циљу спречавања урушавања. Изградња предметног новог објекта изведена је као тотална реконструкција, што значи да је део објекта предвиђен за реконструкцију, комплетно президан – извршена је замена постојеће конструкције, што је у складу са Законом о планирању и изградњи и аксиомима струке. То што тужилац наводи да је претрпео штету због одузимања природне светлости, као и да му је оштећен систем за одвођење кишнице,

може да буде предмет парнице, а не овог управног спора.,

По разматрању списка предмета, након оцене навода тужбе и одговора на тужбу као и навода тужиоца и законског заступника заинтересованог лица у речи на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену на првостепено решење, јер из доказа у списима и из разлога образложења оспореног решења, произилази да је Министарство као другостепени орган одлучивало по жалби тужиоца и да је закључило да је првостепено решење у свему донето правилно, јер је заинтересовано лице као инвеститор, уз захтев поднело уредну и потпуну документацију, у свему у складу са одредбом члана 135. став 1. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 72/09), као и да су цењени сви наводи жалбе али да не доводе у сумњу законитост првостепеног решења јер се правилност решења о локацијској дозволи у предметној ствари, код неспорне чињенице да је иста стекла правноснажност, по навођењу туженог, не може побијати жалбом као редовним правним леком а у списима предмета постоје и записници урбанистичког инспектора Министарства са седиштем у Шумадијском управном округу у Крагујевцу број 353-350-00037/2010-12 од 30.08.2010. године и број 353-350-00079/2010-12 од 01.12.2010. године, који су сачињени сагласно овлашћењима урбанистичког инспектора из члана 173. став 1. тачка 3. и 4. Закона о планирању и изградњи и којима је констатовано да је локацијска дозвола у свему издата у складу са законом и са Генералним планом Смедерево 2020 („Службени лист општине Смедерево“ број 9/2006). Неосновани су и наводи жалбе да се радови на изградњи предметног објекта изводе без правноснажне грађевинске дозволе из разлога што је то питање по мишљењу туженог органа, сагласно члану 175. Закона о планирању и изградњи, ствари из надлежности грађевинског инспектора и стог тужилац своја права и правне интересе у вези поступања грађевинског инспектора у предметној ствари може да остварује у посебном поступку, притужбом републичком грађевинском инспектору сагласно члану 175. став 4. наведеног закона. Са тим образложењем тужени је навео да је сагласно члану 230. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу као неосновану.

Суд је ценио све наводе тужбе, које је тужилац изнео, али налази да је правилно закључивање туженог органа да је заинтересовано лице као инвеститор, уз захтев за издавање грађевинске дозволе, доставило комплетну документацију прописану одредбом члана 135. став 1. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС” број 72/09), као и да је заинтересованом лицу, према доказима који се налазе у списима предмета, решење о локацијској дозволи број 350-241/2009-08 од 17.02.2010. године издато у свему у складу са наведеним законом и са Генералним планом Смедерево 2020, којим се дозвољава реконструкција и надградња објеката у зони становања великих густина и у складу са Планом заштите непокретних културних добара, који је саставни део наведеног Генералног плана, а и уз поштовање свих мера којима се спречава угрожавање суседних објеката на било који начин и којима се такође спречава евентуално нарушавање статичке стабилности суседних објеката. Правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену на првостепено решење а наводи жалбе који се понављају и у тужби не могу бити од утицаја на другачију одлуку суда о оцени законитости оспореног решења, јер је право заинтересованог лица да у оквиру реконструкције и надоградње поруши постојећи стамбени објекат ради постизања статичке стабилности и да изгради нов, под условом да радове изводи у складу са грађевинском и локацијском дозволом и према Главном пројекту. При томе, тужилац на свако одступање инвеститора од наведених аката може да се притужује надлежном Републичком грађевинском инспектору, што га је правилно поучио и тужени орган у разлозима образложења оспореног решења. Такође, ако тужилац сматра да му предметни објекат отежава мирно уживање

његовог стамбеног објекта, заштиту својих права може да остварује у парничном поступку пред надлежним судом.

С обзиром да је тужба одбијена, то нису испуњени услови из одредбе члана 43. Закона о управним споровима, да суд у овом предмету донесе одлуку у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.03.2016. године, 26 У. 17490/13

Записничар
Ана Ковачевић

Председник већа-судија
Живана Ђукановић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/ЦРП